

FOLK OG LAND

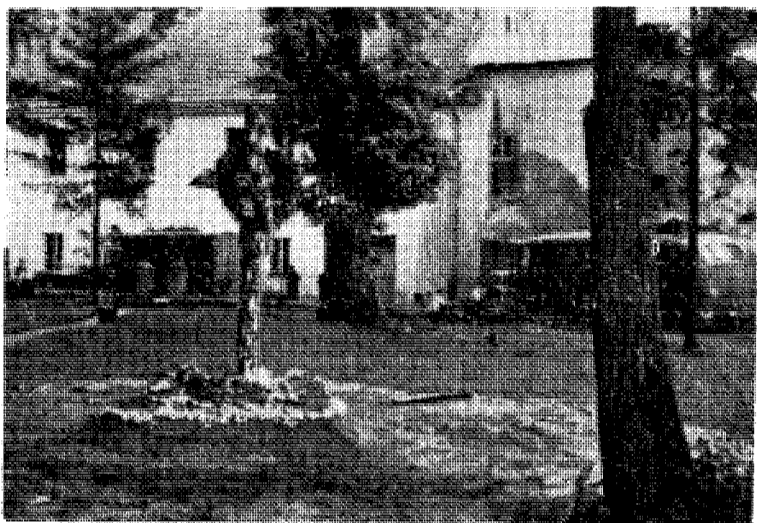
NR. 35 — 8. ARGANG

LØRDAG 14. NOVEMBER 1959

LØSSALG 65 ØRE

Frontkjemperdagbok og billedstoff frikjenner Oberländer

Folk og Land hjelper Hans Cappelen med å finne sannheten om beskyldningene mot den tyske flyktingeminister

Dette er bildet som frontkjemperen tok av graven hvor han var med på å begrave de 62 myrdede ukrainere som GPU efterlot seg i forstaden til Lemberg.

I et telegram til Aftenposten fra bladets Bonn-korrespondent 5. november heter det blant annet:

«En internasjonal granskningskommisjon av motstandsmenn har påtatt seg å undersøke om de alvorlige anklager som er rettet mot den vest-tyske flyktingeminister Theodor Oberländer er riktige. Blant kommisjonens medlemmer er direktør Hans Cappelen og den tidligere danske utenriksminister Ole Bjørn Kraft. Oberländer har i alle år vært i søkelyset på grunn av sin nazistiske fortid og virksomhet i Polen og Ukraina som øst-ekspert. I den siste tid har det vært ført en intens og bred kommunistisk kampanje mot ham. I Sovjet, Polen, Øst-Tyskland og Tsjekkoslovakia er hans fortid med jevne mellomrum blitt «avslørt».

De alvorligste beskyldninger mot Oberländer gjelder begivenhetene i den tidligere polske, nu russiske by Lwow (Lemberg) i juni 1941. Granskningskommisjonens oppgave blir å fastslå om Oberländer kan gjøres medansvarlig for blodbadet i byen. Over 2000 jøder ble drept sammen med 30 kjente advokater, leger og professorer som ble holdt som gisler.

Oberländer som rykket inn i byen som etterretningsoffiser i

bataljoner. «Nattergal», påstår at massakren var utført av de russiske soldater før de ble drevet tilbake. De kommunistiske anklager hevder på sin side at det var tyskerne som forestod masseliquideringen og at Oberländer var med på den.»

Bortsett fra at nordmannen Hans Cappelen er oppnevnt som medlem av denne internasjonale granskningskommisjon av såkalte motstandsmenn, så har affæren en spesiell interesse for oss nordmenn, fordi det i Norge finnes en lang rekke vitner som kan fortelle hva det var som foregikk i Lemberg den

siste junidag 1941. Blandt de tropper som rykket inn i byen befant seg nemlig også divisjon «Wiking» i hvis regiment «Nordland» det tjenestgjorde et stort antall norske frontkjemper.

Hele affæren er et nytt bevis på de metoder som brukes av de røde og deres hjelpere for å komme politiske motstandere tillivs og for å få hetsen mot tyskerne til å blusse opp igjen når den internasjonale situasjon tilsier det. Etter de opplysninger og de bilder vi her legger frem, skulle vi tro at den norske Hans Cappelen vil få en lett jobb når han skal skille løgn fra sannhet.

Først og fremst vil vi da henvise til hva bladet «Signal» meddelte allerede i sitt nummer 16 for 2. august 1941. Herr Cappelen kan eventuelt få se bladet i Folk og Lands redaksjon. Det var dengang ikke spørsmål om å skrive noe for å fri den senere vest-tyske flyktingeminister for skyld, men likevel skriver bladet en måned etter at de tyske tropper rykket inn i Lemberg:

«Lemberg var det første av mange steder, hvor de innrykkede tyske tropper støtete på de fryktelige spor etter GPU-mordkommandoene».

Ellers er teksten under de to bilder vi gjengir fra «Signal» den samme som bladet benyttet dengang, uten tanke på Oberländers senere sak!

*

Nå er det naturligvis noen av dem som av prinsipp tror (Forts. s. 6).

BLIKKET INN I DET UTENKELIGE. Over gjerdet som omgir GPU-fengslet i Lemberg, stirrer byens innvånere på likene av de tusner ukrainere, som forsvarsløst ble myrdet. Bildet er hentet fra «Signal» for august 1941.

Mord i München

Olga von Barènyi forteller Folk og Lands lesere om mordet på den ukrainske emigrantleder Stefan Bandera. Som sammen med sine menn kjempet seg gjennom Polen, Tsjekkoslovakia, Rumensia og Østerrike

Også de norske aviser har i noen korte notiser omtalt mordet på den ukrainske emigrantleder Stefan Bandera i München for kort tid siden. Det ble snak-

ket om mulighetene for selvmord, men det kunne naturligvis også være ulykkestilfelle eller mord. Saken var ikke av større interesse siden det den gang dreiet seg om en antikommunist og siden det er så mange uopplarte mord i denne tyske by, hvor så mange underlige skjebner er havnet etter det store ragnarok i 1945. Den tsjekkiske forfatterinne Olga von Barènyi, som selv er emigrant og bosatt i München forteller i nedenstående beretning de nærmere omstendigheter i forbindelse med mordet og med begravelsen av den avholdte folkeleder.

Femtende oktober klokken to om ettermiddagen ventet en hustru på sin mann ved det

åpne vindu. Kreittmayrstrasse, hvor hun bor i fjerde etg., er ikke akkurat noen beferdet gate, og også denne sommerlige ettermiddag ser man bare få folk og biler. Fruen hadde snakket med sin mann i telefonen for bare et kvarter siden. Ja, sa han, han skulle komme straks. Alt var i orden i redaksjonen og trykkeriet, som var blitt utsatt for et bombeattentat fra kommunistisk side for bare noen uker siden, arbeidet igjen normalt. Ja, han hadde allerede kjøpt tomatene, en hel kurv, og den tok han med seg når han kom.

Der ser hun allerede bilen hans. «Hurtig barn», roper hun. «Far kommer!»

De 3 barna løper til vinduet og vinker og plapper. Mannen

Forts. s. 8

KARL SEELAND:

Den korsfestede sannhet og rett

Sannheten og retten har alltid måttet føre en møysommelig kamp mot løgner og uretten. Nesten alltid har det gjeldt livet, og det tydeligste og mest dramatiske mord ble jo begått, da

Jesus Kristus

ble korsfestet på forbannelsens tre i Jerusalem. Der var ikke alene prestene og de skriftlærde med, men de var både anstifterne og dem som betalte forbrytelsen — den himmelropende urettferdighet, organisert og fremmet av folk med Guds Ord i munnen og Satan som deres herre og mester.

Gjennom århundrene ser vi overalt det samme bilde, selv om det ikke kan sammenliknes med Golgatas skjensel, fordi ingen kan sammenliknes med Jesus Kristus og Hans urettferdige lidelse og død; overalt når der foregikk slik fordreieelse av sannheten, propaganda og autodafer av edle menn, der var geistlige med som anstiftere og anførere med en oppfanatisert mobb bak seg.

Vi trodde at verden i vårt århundre var kommet lengere frem i kultur og erkjennelse av det enkelte menneskes verd, men rør ved geistligheten og dens privilegier eller støt dens posisjon og se den etter i sømmene for det gale den gjør, så er helvete løs samme øyeblikk, og tør de ikke gjøre det åpenlyst, så har de den stille parole, som ingen tør motsette seg som hører til den geistlige klan, og er han virkelig så dristig at han overser parolen, fordi han tror å ha sitt embete fra den Gud han forkynner og

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, pris 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstier av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

ikke fra de parole utskrivende herrer, så er han ferdig ved første leilighet.

Vi har jo drastiske eksempler på dette av så ny dato som 1945, da kirkeledelsen tok seg til å fordømme prester, som beholdt sitt embete uten hverken å ha vært NS eller implisert med bevegelsen.

Det var den samme kirkeledelse som hadde alleslags forgåelser og forbrytelser på sine kapper både under og etter krigen, som hisset til dom og død fra sine prekestoler i stedet for å forkynne Guds Ord og Jesu Evangelium, forlangte dødsstraff over mennesker, der i alle henseender sto høyt over dem selv. Det ville bli for lange artikler, om her skulle ramnes opp alle disse foreteelser. Det er nok å peke på, hva der er uttalt av herrene selv, hvor en midlertidig kirkeminister i 1945 på et offentlig folkemøte brautet av at de alle hadde vært banditter under krigen, eller en annen av å ha stjålet fra tyskerne og brakt det inn i kirken.

Men hva har nå det meget talende bispe-emne å åpenbare om sin rolle under krigen i kirkeledelsen? Det er vel likeså sakrosankt som alt det annet de foretok seg under krigen, og om det kom for dagen ikke engang ville stå seg for en kriminell domstol?

Og så taler de om at det skal være ro omkring «rettsoppjøret». Det ville passe dem så godt, men der er dog så mange hederlige folk, som har fått forrederstemplett satt på seg og sine, at det ville være den moralske fallit for nasjonen og kreftskade i folks liv, om det ble fred herom og gått over til dagsordenen uten at uretten ble fjernet. Det er ikke hevn vi vil, men et redelig oppgjør, en oppreisning for alle urettferdig dømte på grunn av lover med tilbakevirkende kraft og ugilde dommere, hvor snikmordere kan frikjennes av den samme domstol, som dømte sannhetsvitnet Fanebust til fengselstraff, «forat ikke Rettsoppjøret skulle komme i fare». En skjensel for det hederlige norske navn i tidligere tider, som har fostret slike jurister som Hagerup, Gram, Skeie, Getz m.m. flere for bare å nevne noen få eksempler.

Nei, kampen blir ikke oppgitt, før seiren er vunnet! Redaksjonen vil kunne bevitne at jeg ikke taler for min egen syke mor, men fordi sannhet og rett ikke kan inngå kompromiss med løgn og urett, selv om det er det, som er høyeste mote i dag.

2. novbr. 1959.

Karl Seeland.

80-åring som lurte oss

En av avisens og Forbundets gamle, trofaste medlemmer har lurt seg til å passere en milepel uten at vi fikk vite om det, men så er det da heller ingen som kunde falle på en slik tanke som at blikkenslagermester A. F. Walby fylte 80 år!

Det var mandag sistleden den store dag var, og jubilationen ble også viet stor oppmerksomhet, blant annet i pressen. Således skriver Arbeiderbladet at Walby «er født i Oslo og har vært næringsdrivende håndverker i Oslo siden 1911. Walby tok initiativet til og var medstifter av Norges Kobber- og Blikkenslagermestres Landsforbund og stifter av forbundets tidsskrift. Han var forbundets sekretær og redaktør av tidsskriftet i 10 år, og i 9 år var han laugsskriver i Oslo-gruppen. Walby er for sine fortjenester i organisasjonen tildelt Landsforbundets heders tegn «Den gylne hane». Han har også idrettsmerket i gull».

Dette var jo uventet mange vakre ord om en «landssviker», så det er klart det må være noe ekstra med Walby. Og det visste vi da på forhånd etter innsatsen for Nasjonal Samling og for Forbundet nå i de siste år. Også i den henseende kan han være et lysende eksempel for mange yngre.

Selv om vi kommer noe sent, vil vi gjerne slutte oss til gratulantene på denne måte og takke Walby for innsatsen for felles sak.

«Hjertebarnet»

«Hekseprosessen i Nürnberg» går nu på film landet over. «Blodveien» har nylig passert her, og nu kommer kommentarene til boken til en serbisk fange, som beretter «1 time i frihet»!

Hr. Sigurd Evensmo har mange jern i ilden, men så er det også «Hjertebarnet» personlig som er på tapetet. Tilsmussingen av N. S. og tyskerne, driver han fremdeles på med som sin kjære hobby. Ja en hører tydelig kurringen av en av «Fredsdue» nu Anno 1959.

J. T. Dahl.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen Kirke — Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Folk og Lands Bøktjeneste

TYSKE BØKER:

F. J. P. Veale: «Verschleierte Kriegsverbhechen»

Ny oppsiktsvekkende bok av den kjente engelske jurist, forfatterinnen av «Advance to Barbarism» som er solgt i store opplag over hele verden. Forord av Lord Hankey.

Pris innbundet i lerret kr. 30,—

Peter Kleist: Chruschtschow 50 km vor Hamburg.

En uhyre interessant bok av den tyske østkjenner bygget på erfaringer gjort under verdenskriger og på nye reiser og undersøkelser. Den som vil vite hva verden står overfor idag bør lese denne bok.

Pris innbundet kr. 32,—

Peter Kleist: Auch du warst dabei.

En nøktern gjennomgåelse av det vi alle har vært med på, hvor det ikke gjelder å finne syndebukker men årsaker til det som har hendt.

Pris innbundet kr. 37,—

Felix Steiner: Die Freiwilligen — Idee und Opfergang.

Forfatteren behandler kampene mot de sovjetiske masser på russisk jord, kampene på Balkan, forsaret av Berlin m.v., og han understreker sterkt det store kameratskap mellom alle de frivillige og deres rikstyske kamerater. Denne bok må alle som interesserer seg for den norske krigsinnsats på østfronten ha. Boken har 392 sider, derav 32 billedsider og 33 skisser.

Pris innbundet i lerret kr. 32,—

Paul Rassinier: Die Lüge des Odysseus.

Forfatteren har selv sittet i Buchenwald og Dora og er opprørt over de løgner som presteres for å dekke overfangenes egne mord, misshandlinger og mattyerier. Rassinier er så langt fra å være «nazist» som det går an å bli, men han er en sannhetssøker av typen Scharffenberg.

Pris: innbundet i lerret kr. 29,—

Prof. Dr. Maurice Bardéche: Nürnberg — oder die Falschmünzer.

Det har nå lyktes oss å skaffe denne verdensberømte bok av den franske professor Bardéche om uretten i Nürnberg i tysk oversettelse. Den anbefales på det beste til alle dem som vil vite sannheten.

Pris: innbundet i lerret kr. 22,—

H.—U. Rudel: Trotzdem.

I denne bok forteller annen verdenskrigs mest resultatrike flyver om sine opplevelser. Boken er illustrert og har 226 s.

Pris innbundet i lerret kr. 19,—

Paul Hausser: Waffen SS im Einsatz.

En klar og sober skildring av generaloberst Hausser om utvikling og innsats av Waffen SS. Boken er illustrert og har 272 sider.

Pris innbundet i lerret kr. 24,—

Waffen SS im Bild.

En praktfull billedberetning om Waffen SS. Boken er trykt i kunstrykk og vil være et kjært minne for enhver frontsoldat om den store innsats for Europa. 284 sider.

Pris innbundet i lerret kr. 37,—

DANSKE OG NORSKE:

McCarthy: Den forspildte sejr

Pris heftet kr. 10,—

Kaptein Erik Lærum: Dansk soldat i krig og fred

Pris heftet kr. 8,50

Kaptein Erik Lærum: Polen - Ungarn - Suez - Cypem

Pris heftet kr. 7,—

Ulf Nordensson: Den sidste kavalierist.

En dansk frontkjempers opplevelser i krig og fred.

Pris heftet kr. 15,—

Vi minner ellers om

Birger Furuseths bok: Jeg var spion mot Sovjet og ble grepet.

En glimrende julegave!

Pris: Heftet kr. 12,—

Bøkene kan bestilles i Bok og Lands Bøktjeneste, postboks 3214, Oslo. Hvis pengene sendes sammen med bestillingen (bruk postgiro 16450) sendes bøkene portofritt. Ellers tas betalingen i oppkrav og da kommer frakt og oppkravsgebyr i tillegg.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:
ODD MÆLSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Den forrykte verden

Det er ikke så lenge siden vi i dette blad dokumenterte med gjengivelser fra stortingstidende at Martin Tranmæls uttalelser om stortingets behandling av den såkalte Quislingsak i 1932 var helt uvederheftige og misssvisende. Likevel gjentar Arbeiderbladet på lederplass for kort tid siden disse tåpelige påstander, som ethvert lesekyndig menneske som gider å slå opp i Stortingstidende kan overbevise seg om er ukorrekte. Når bladet således slår fast at «de opplysninger (gransknings)komiteen samlet, viste utvetydig at anklagen (om høyforredersk virksomhet fra kommunistenes og delvis Arbeiderpartiets side) savnet grunnlag», så kan vi bare si at det er denne freidige påstand fra Arbeiderpartiets side som savner ethvert grunnlag. Komiteens flertall fant tilstrekkelig bevis ført for minister Quislings uttalelser og stemte ned Arbeiderpartiets forslag om å ta avstand fra hans store tale i stortinget. Komiteen bad også regjeringen om å ha sin oppmerksomhet henvendt på statsrådets uttalelser. Det eneste som er riktig i Arbeiderbladets fremstilling er konklusjonen, at «de borgerlige partier slo samlet ring om Quisling, slik at han kunne fortsette som sjef for forsvarsdepartementet.»

Når bladet ser seg nødsaget til denne siste innrømmelse, som slett ikke stemmer med Tranmæls påstand tidligere, om at Mowinckel tok på det kraftigste avstand fra Quisling, så skyldes det ene og alene at det ikke lønner seg å lyve ut over dette punkt i øyeblikket, fordi hensikten med å rippe opp igjen i denne gamle og for partiet så ubehagelige affære, er å vise at den sterkt kompromiterte forsvarsminister av idag Nils Handal av Arbeiderpartiet ikke behøver å gå av når Quisling ikke behøvet å gå av i 1932!

Vel, kan bladet finne noen trøst og noen sammenheng i dette at en forsvarsminister i 1932, etter å ha måttet mobilisere militærmakt for å slå ned et kommunistisk revolusjonsforsøk, i stortinget tar til orde mot denne revolusjonære undergravningsvirksomhet, og den ting at en forsvarsminister av Arbeiderpartiet idag selger amerikansk ammunisjon vi har fått låne til et diktatoroppgjør i Amerika, så er det det vel undt, skjønt vi neppe kan tro at selv Arbeiderbladets tålmodige lesere, som med bladet har vandret kompassrosen rundt, sluker også dette siste vrøvl.

Det vi imidlertid ikke forstår er at presumptivt forstandige og normale mennesker ellers i dette land, i det lange løp kan akseptere den forløyede historieskrivning som blir villere og villere for hver dag som går, fordi det ikke er mulig å holde fillene sammen om det spøkelse som hefer etterkrigsoppgjøret på annen måte. For løgn avler alltid ny løgn og vrøvl trekker naturligvis nytt vrøvl etter seg.

En må uvilkårlig tenke på Ibsens ord om at når utgangspunktet er aller galest, blir resultatet som originalest, når en er vitne til at til og med akademikere kan stå frem ofentlig og for alvor hevde at titusener på titusener av bra mennesker i dette land, hvis hele liv inntil 1940 under hån og forfølgelse hadde vært en ubrutt kamp for fedrelandets interesser og for det norske forsvars interesser, plutselig forvandles til grumme landssvikere og forbrytere. Og ikke nok med denne naturstridige hendelse, men alle de gamle høyforredere og antimilitarister, alle de med det brukne gevær og påstandene om at arbeiderne ikke hadde noe fedreland, alle de som høyt og hellig erklærte at de vilde gjøre revolusjon hvis det ble krig, de forvandlet seg samme 9. april 1940 til patrioter av første klasse, til modige og

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemsskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/L Gudbrandsdalens Kaseinfabrikk, Tretten.

Olaus B. Gulla, Fabrikation von Herrenkonfektion, Kristiansund N.

C. Gullichsens Sønner A/S, Holzwaren- u. Kistenfabrik, Fredrikstad.

Skipsreder Bjarne Gundersen, Rådhusgt. 23, Oslo.

H. Gunderud & Co. A/S, Agentur in Malerwaren, Dronningensgt. 4, Oslo.

Carl A. Haakensens Eftf., Agentur in elektrotechn. u. Sportartikeln, postboks 74, Oslo.

Anton Haave, Manufakturwaren, Brugt. 11, Oslo.

C. F. Haaves Eftf., Reiseartikel, Olav Tryggvessøns gt. 19, Trondheim.

Aktieselskapet Hafslund, elektr. Kraftanlegen, postboks 2216, Oslo. Mj.

Hagen & Aas, Eisenwaren engros, Fjordgt. 47/49, Trondheim.

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tallet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nr.

De tre faser

Det sies at enhver betydningsfull bevegelse har tre faser. Den første: Bevegelsen mottas med fullkommen likegyldighet. Den annen: Fanatisk motstand fra dem, som aner at nu taper de sine posisjoner. Den tredje: Ja, dette har vi sagt allesammen hele tiden.

Eksempelvis befinner Nasjonal Samling seg nu på overgangen mellom 2net og tredje stadium.

Det omstridte «Libertas», hvor om striden går så busta fyker, befinner seg midt i annet stadium, og kan glede seg over det. Lucifer,

idealistiske forsvarsvenner og fedrelandsforsvarere.

Det må i sannhet ha vært en underlig trollmann som svinget sin tryllestav 9. april 1940 og skapte menneskene om til det motsatte av det de hadde vært til da!

Og de mennesker i evenfyret som tiljublet keiseren med de nye klær tiltross for at han var naken, var jo de rene vantro Thomaser mot de forstokkede jøssinger av idag.

Men hvor er så det lille jøssing-barn som impulsivt kan si de forløsende ord: Men keiseren har jo ingen klær på?

Slik ble våre frontkjemper behandlet

Et apropos til IDUNs opptreden overfor frontkjemperbarna

Herr redaktør!

I anledning artikkelen i Deres blad for lørdag den 31. oktober av H. Franklin Knudsen med tittel «Har bolsjevismen allerede nådd hjerner og hjerter», har jeg lyst til å trekke frem et eksempel på hvordan «rettsstaten» huserte med våre frontkjemper i tiden etter «frigjøringen» — frigjøringen fra rettsstaten — Eksemplet er kanskje ikke på noen måte enestående og kan neppe måle seg i kynisme med den sak som forsikringselskapet Idun er blitt så beryktet på i vide kretser. — Det er bare trist at denne sak ikke er kommet frem for offentligheten på et tidligere tidspunkt slik at man hadde kunnet ta sine forholdsregler i spørsmål om dekning av livsforsikring hos selskapet. — Jeg tror neppe at Idun vil komme til å spinne noen silke i fremtiden på sin opptreden.

Men tilbake til det jeg ville fortelle. — I krigsåret 1941 ble min eldste sønn som da var 18 år gammel etter en militær utdannelse i Tyskland satt inn på Østfronten i kampen mot bolsjevismen. Han var stridende i det kjente SS Regiment Germania og ble såret ved en granateksplosjon i området ved Kiev. Lå en tid på krigslasarettet i Russland for til slutt å bli dimittert som ikke stridsdyktig. — Han var så hjemme i forskjellig tjeneste og ved kapitulasjonen var han pasient på det herværende fylkessykehus og under behandling etter en skytehistorie hvor han fikk leggbenet avskutt. — Heimefronten tok ham på sengen og transporterte ham som «Farlig frontkjemper», på krykker til det herværende kretsfengsel. Skaden har han aldri overvunnet på grunn av den brutale behandling. Nok om det, han fikk da sin belønning i form av 3½ års fengsel og nu kommer det jeg særlig vil ha frem i løpet av en rekke år hadde han spart seg opp endel tusen kroner i skolesparekasen, som sammen med en gaveforsikring som var premiebetalt i et tidsrom av 20 år og var forfallent og satt inn på hans navn i bank, — disse pengene som skulle danne grunnlaget til dekning av utgifter til videre utdannelse for

ERLING BJØRNSEN

ligger fortiden alvorlig syk på Fylkessykehuset i Lillehammer og vi ber våre lesere huske på ham med en liten hilsen. Han setter stor pris på å få slike hilsener fra venner og kampfeller.

hans gjerning i livet, ble brått og brutalt stjålet fra ham av det noksom beryktede plyndringsdirektoratet, som naturligvis hadde sine fangarmer og sine lakeier ferdig til å gripe offeret.

Det hører også med å fortelle at demokratene og de nasjonale for å gjøre rent bord satte i fengsel hans far og mor og bror, hele familien, med senere påfølgende dom ved de beryktede særdomstoler som var opprettet for anledningen etter forbilde av den store mester Stalin og bl. a. med konfiskasjon av formuemidler til følge.

Det skulle gjøres godt arbeid.

Snakk om demokrati. Snakk om å komme tilbake til samfunnet.

At de ikke skammer seg! Slik lønnet mor Norge sine sønner som satte livet inn i kampen mot bolsjevismen.

J. E.

Flyktningehjelpen

Der arbeides i disse dage under høytrykk for å skaffe midler til støtte for flyktningene. Dette er selvfølgelig både prisverdig og maktpåliggende. Når der i samme åndedrett henvises til Fridthjof Nansen, denne høyreiste nordmann, der så mangen en gang har skapt glans over vårt land, og som forplikter oss til å fortsette hans gjerning, så kunde det også være på sin plass å minne om den, som var hans høyre hånd i arbeidet for flyktningene: Vidkun Quisling, denne mann, som de norske myndigheter etter frigjøringen fant en annen skjebne verdig.

Er det noen som tror, at Fridthjof Nansen ville funnet denne mann verdig til å hjelpe seg, hvis han ikke hadde vært i besiddelse av de egenskaper og det livssyn, der kjennetegner en støpning etter hans mønster?

Jeg bare spør.

Steinkjer, 3/11 59.

E. Stavdal.

De som ennå ikke har gjort bruk av den postgiroblanketten vi la ved nr. 34 av bladet, ber vi elskverdighet om ikke å glemme av abonnementsfornyelsen for 1960. Det er en ekstra stor hjelp for oss å kunne få pengene inn snart mulig, og så håper vi som vanlig på at mange av våre lesere synes bladet er verdt noen kroner ekstra. Det er ikke mulig å få endene til å møtes på annen måte, noe svært mange av våre abonnenter har vist stor og gledelig forståelse for.

Betraktninger omkring en billedbok om Rom

ROMA. Innledning av H. P. L'Orange.
Bilder av Herbert List. Dreyers Forlag, Oslo.

SLIK ER TROEN: Paven viser seg i et vindu, legg merke til det ekstatiske uttrykk i ansiktene på de tre nonnene.

Til neste år skal en del av de olympiske leker avvikles i den store stadion som Mussolini bygget Foro Italico. På stadion finnes også en rekke innskrifter som forherliger fascismen og Mussolini. For kort tid siden var det et stormende oppgjør i det italienske parlament om disse innskrifter. Det mere enn halvkomunistiske Nenni-parti krevet at de skulle fjernes, slik at ikke verdens idrettsmenn skulle få det inntrykk at Italia «ikke beklaget sin fascistiske fortid». De kommunistiske innlegg ble hilst med smederop fra de nyfascistiske parlamentsmedlemmer. Det er resultatet som er særlig bemerkelsesverdige, fordi det er så typisk for Rom. Vedkommende minister svarte nemlig kommunistene at han avsto kravet om å fjerne innskriftene. Ikke fordi han var noen tilhenger av den fascistiske fortid, men fordi den tross alt hørte med til den italienske historie. Her forstår en i et blink hvorfor Rom er blitt den evige stad, byen hvor historien har satt sine spor fra forhistorisk tid og frem til våre dager, byen som bevarer minner om alle epoker i byggverk og ruiner, byen hvor en ikke har rasert sine fortidsminner for å slippe til jernbaner og betonghus.

Vi har ikke stort å skryte av her i Norge av slike minner. Dels naturligvis fordi vi ikke har en så lang og beveget historie som Rom, verdensbyen gjennom årtusener, mens dels også fordi vi her synes å mangle den aristokratiske sans for tradisjonens betydning, for sammenheng i historien og for å akseptere tingene som de nå engang var, selv om en ikke liker alle avsnitt av historien. Her har det norske folk dessverre noe av det en i gamle dager kalte husmannsånd, den kong Sverre i sin tid etter-

lot oss, da denne bortløpne prest som utgav seg for kongssønn, sammen med sine røverbander utryddet aristokratiet og lot kvalifikasjonen for å bli lendermann være dette å ha drept en lendermann. Men hverken birkebeinernes hugg eller eksekusjonspelotongens skudd kan lage røvere og mordere om til førere og aristokrater. Det var bare Afrikas ville som trodde at en fikk løvens mot og egenskaper ved å drepe den og spise dens hjerte.

I disse dager da man igjen blir stilt overfor spørsmålet om den norske husmannsstaten representert ved Statsbanene, skal la oss få redde bitte lite grann av det som er igjen av vår historie i Gamlebyen, Oslo, det den samme statsinstitusjon hittil kynisk og hensynsløst har valset ned med sine jernspor, går våre tanker til den evige stad, til den by hvor menneskene gjennom tusener av år aldri har ladt moderne innretninger drepe og tyne det gamle, hvor de klynger sine moderne betongbygg opp mot keiser tidens ruiner, hvor de har respekt for historiens tale i kupler og søyler, i kunstverk og i ruiner. Og hvor også Mussolinis verk blir stående.

Og så griper en med glede til den vakre bok «Roma» som Dreyers Forlag i år sender ut. Det er en strålende billedbok over den evige stad, gammelt og nytt i skjønn forening, byen som avdekker for det undrende øye lag på lag av nesten hele menneskehetens historie. Og byen som fremdeles er verdensstaden, byen med Mussolini og byen med paven. Ikke minst dette siste gir den naturligvis sitt særegne preg, fordi den katolske kirke med alle sine brøst og åpenbare mangler, med alt sitt maktbegjær, har noe som protestantiske kirker mangler: den levende tro,

Fort. side 6

BAK KULISSENE:

OG SLIK KOM KRIGEN - -

Krigshisserne finner hverandre

— «Neville», sier Churchill nå inntrengende, «hør nå her — jeg har angrepet Dem, men det skal jeg ikke gjøre mere. Jeg vil ikke gi aksemaktens aviser så kjærkomment stoff. Men De må jo selv innse at slik kan det ikke gå lenger! Hvor var vår flåte da italienerne landet i Durazzo? Den ene halvpart av offiserene danset i Mentone og den annen halvpart solte seg på stranden i San Remo. Man spør allerede seg selv om vår flåte har hørt noe om at det finnes en øy som heter Korfu i Middelhavet?!»

«De overdriver dessverre bestandig», sier Chamberlain litt syrlig. Han trekker ut en skuff i det skrivebord som allerede Cromwell (1599 — 1658) satt ved og gir Churchill noen ark papir. «Her er min tale for i morgen — vær så snild å lese den igjennom!»

Churchill tar brillene ut av lommen, setter dem på og gjør nå inntrykk av å være en gammel sportsmann som studerer løpsprogrammet. Han leser uttrykk som dette: «Vi må styrke vår besluttsomhet, ikke bare besluttsomheten om å kjempe på deres side som i tilfelle av et angrep er bestemt på å yde motstand». Churchill er begeistret. «Utmerket! Helt utmerket! Neville, hva er det jeg alltid har sagt? Vi er nøyaktig av samme mening! Vet De hva som naturlig må følge på denne tale? Innføring av alminnelig verneplikt!» Chamberlain springer opp av stolen. Hans lange skikkelse går opprørt opp og ned i værelset. Til slutt blir den forgylte ramme og trekker han stående foran speilet med knuten på det svarte slips fastere til. Verneplikt i England — det er noe helt revolusjonært, det er å vende seg bort fra Englands kjæreste tradisjon, for det har alltid foretrukket å la andre kjempe for seg — «Men hvis det kommer til nyvalg på dette spørsmål?» spør han engstelig.

«Hvem snakker om nyvalg?!» roper Churchill som også er sprunget opp. «Slå opp plakater: The Empire er i fare! — da våger heller ikke Labour Party å

Major Attlee, den daværende fører for Labour Party

mukke! Saken blir visselig kostbar — men den betaler seg i neste krig!»

Og Churchill forlater Downing Street ganske lett: krigen kommer og endelig gjør England seg også energisk rede for den — Det vil bli hans krig, han vil føre den — for når krigen først er der vil han ved første anledning la «den gamle mann» gå overbord.

Men nå tenker han ennå en gang på den motstand det engelske arbeiderparti vil reise mot verneplikten. Her må noe gjøres — og han sender et telegram til herr Léon Blum, de franske sosialisters jødiske leder, folkefrontens ministerpresident som England i sin tid understøttet med store sjekker. Med engelske sosialister vil herr Churchill ikke ha noe å gjøre, men disse franske sosialister kan han gjøre bruk av.

9. mai 1939. Klokken er nøyaktig 12 da flyet fra Paris lander på rullebanen i den engelske havnebyen Croydon. Flyet står stille, døren åpner seg og de ventende ser øverst oppe på landingstrappen først et par mørke tøygamasjer, så meget lange ben, en vid frakk, en snurrebart hvis ender henger melarkolsk nedover, en hatt med vide brems og alt dette tilsammen utgjør Léon Blum, som også straks omfavner sin venn Robert Levy med store gester. Levy venter ham her og de har ikke sett hverandre på tre år, for så lenge siden er det at de franske sosialisters fører var i London. De begir seg til Berkeley Hotel hvor ellers bare engelskmenn tar

inn, og så reiser herr Blum umiddelbart til middag hos Anthony Eden, som var utenriksminister da herr Blum stod i spissen for folkefrontregjeringen. Begge er enige i sitt fiendskap til Italia og Tyskland, og her er også de to andre deltagere helt enige — Lord Cranborne og Lord Astor.

Etter den første slurk portvill blir herr Eden heftig. «Jeg begriper ikke», sier han skarpt, «at det fremdeles kan være folk i Frankrike som ikke har fått nok av «ånden fra München» — det vil si som fremdeles er rede til å gi etter for de autoritære stater!»

«Kjære venn», svarer Blum, «De snakker om Bonnet, men da kunne jeg like godt snakke om Chamberlain! Hovedsaken synes for meg å være at det dog finnes andre som er fast bestemt på en energisk politikk».

«Helt riktig — og jeg kan si Dem at hele England er for at de hittidige metoder blir endret» Så forsiktig uttrykker han seg selv her i den engere krets hvor alle vet hva Eden ønsker — krigen mot Tyskland.

«Jeg er glad over å få vite dette», svarer herr Blum. «Dette skulle hele Europa høre, for det finnes fremdeles stater som setter sitt håp til de vestlige demokratier. Intet ville være mere skjebnesvangert enn at de ble skuffet i dette»

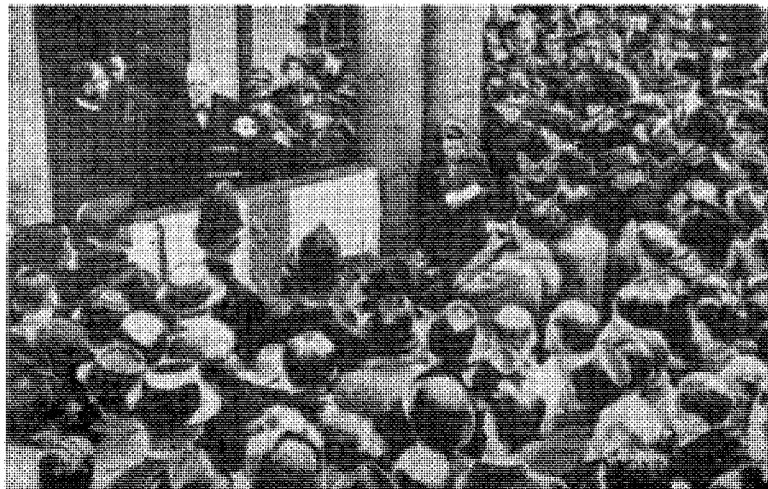
Så er da alle enige i at krigen må komme, og herr Blum begynner seg til Major Attlee, føreren for det britiske arbeiderparti, som venter ham sammen med parlamentsmedlemmet Greenwood. Her er man helt for seg selv og her snakker herr Blum adskillig tydeligere. «Min kjære», sier han til Attlee, «deres motstand mot verneplikten er det glade vanvidd. Dere bebreider stadig den gamle Chamberlain at han er slapp og lar seg sno om fingeren av Hitler og Mussolini, og når han så endelig strammer seg opp, så sparker dere ben for ham! Dere ser da at det i dag ikke lenger er Chamberlain fra München som måtte gi etter fordi England ikke var rustet — nå vil han gå på, og det kan han ikke gjøre uten soldater!»

«Hvis han bare ville gi oss en plass i regjeringen», sier Attlee. «Da ville vi straks stemme for verneplikten!»

«Sitter jeg i Daladiers regjering?» spør Blum. «Det dreier seg ikke lenger om hvorvidt en skal ha en ministerstilling eller ikke, men om hvorvidt demokratiene vil velte Hitler eller ikke!»

Og da herr Blum en time senere har hamret dette inn på ny og på ny i en totimerstale for partiets funksjonærer, kan han om kvelden beroliget ta på seg kjoelen til middagen hos Churchill. Hans reise til London var ikke forgjeves.

(Næste gang: Fyrverkeri).

CHURCHILL SOM TALER PÅ VERVEMØTE. Pressen i England skrev etterpå at mikrofonen lignet altfor meget på et dødningshode og derfor virket avskrekkende på dem som vilde melde seg.

Averter i
FOLK OG LAND!

Det kommunistiske undergravningsarbeid i USA

Professor dr. Olivers foredrag om spillet bak kulissene
Manøver på helsefronten og innen den vepnede makt

Her er slutten av det foredrag professor Oliver ved universitetet i Illinois holdt for en større forsamling om problemer som vedrører oss alle i forbindelse med det kommunistiske undergravningsarbeid som pågår over hele verden og som er meget farligere enn den kalde krig folk ellers snakker om.

III

Mental Health-affæren

Vi har også bemerket den vanvittige agitasjon omkring i landet for det som ble betegnet som «mental sunnhet». Agitasjonen begynte i Verdenshelseorganisasjonen (World Health Organisation), hvis president var den allestedsværende forræder Alger Hiss. Organisasjonen ble hos oss anbefalt av National Association for Mental Health, hvis direktør Julius Schrieber nektet å fortelle en kongresskomite om han var kommunist eller ikke, av den grunn at svaret ville kunne inkriminere ham. Vi vet at agitasjonen er finansiert av fonds tatt fra skattyternes lommer av regjeringens store kommunistdepartement, nemlig departementet for Health, Education and Welfare. Og det er blitt mere og mere klart at hensikten med «mental health» er å skape et quasilegalt verktøy til kidnapping og torturering av amerikanere som motsetter seg kommunistisammensvergelsen. Av disse våre observasjoner må vi dra den forferdende men logiske slutning at sammensvergelsen nå har oppnådd kontroll over et så stort antall psykiatriske og lignende «eksperter» at hvis amerikanerne kan bli lirket og kjonert til å stikke hodet inn i denne «løvlige» rennesnaren (legal noose) kan planen bli satt i verk uten noen effektiv

opposisjon fra andre psykiatriske. Mr. Kenneth Goff, som ble trent i «psykopolitikk», da han sto i kommunistpartiet, beretter i sin bok «Brainwashing» at Beria, som den gang var sjefsmorder i Sovjet-

staten, i 1936 fortalte amerikanske kommunister: «Ifølge lovreglene for behandling av sinnssyke er der i deres land fengsler som kan romme en million mennesker og som kan beholdes der uten borgerrettigheter og uten håp om frihet. På disse folk kan der praktiseres sjokkbehandling såvel som kirurgisk behandling slik at de aldri senere vil kunne trekke et sunnt åndedrag — —. Derfor må dere herske som fryktede menn på psykiatriens og psykologiens mark.»

Det uhyggelige spørsmål som vi må stille oss er dette: Hvor langt frem mot målet har konspiratørene nådd i disse ca. 25 år, d.v.s. et kvart århundre? Det er imperativt at det amerikanske folk og hvert menneske, som er interessert i sinnssykebehandlingen og i studiet av menneskesinn, har et svar på dette spørsmål.

Urettens domstoler

Like vitalt er spørsmålet om våre føderale domstoler. Mr. Felix Frankfurter er sannsynligvis den brillianteste og farligste immigrant, som noen gang ble tatt inn i vårt land. Tidlig var han kamerat (close associate) og beskytter av William Z. Foster, den forbryteren som var titulær sjef for det åpne segment av kommunistpartiet (I. W. W.). —
Forts. s. 6

Skandalen i Hustadleiren

Departementet sender den tidligere direktør for å rydde opp

Som tidligere omtalt i Folk og Land rettet Forbundet en henvendelse til Justisdepartementet i forbindelse med opplysninger Dagbladet gjengav om forholdene i den tidligere tvangsarbeidsleir Hustad. Det ble opplyst at beslaglagte fangebrev, helsekort, personaliaopplysninger og andre dokumenter lå tilgjengelige for hvemsomhelst i leiren, som nå brukes som sivilarbeidsleir. Forbundet bad departementet å ta affære uoppholdelig og bad om å få beskjed om hva departementet hadde foretatt seg eller aktet å foreta seg i sakens anledning.

Det er nå innløpet følgende svar datert 4/11 til Forbundet fra Fengselsstyret:

«HUSTAD TVANGSARBEIDSLEIRS ARKIV»

Arkivene fra de nedlagte

provisoriske tvangsarbeidsleirer er overlatt til Riksarkivet. Det samme gjelder arkivet fra Hustad tvangsarbeidsleir, men på grunn av at denne leir fortsatt er som sivilarbeidsleir under
(Forts. s. 7).

FLYKTNINGENES EUROPA var det den antieuropeiske koalisjon skapte med seiren i 1945.

Den røde koloss femti km. fra Hamburg

Nytt og viktig arbeid fra østkjenneren

PETER KLEIST

STRIDSGVNER MOT UNGARN

Peter Kleist: Chruschtschow 50 km vor Hamburg. K.W. Schütz Verlag. Göttingen

I sin uhyre interessante bok «Chruschtschow 50 km fra Hamburg» peker Peter Kleist på at i første verdenskrig tok russerne i løpet av 30 krigsmåneder 2,2 millioner fanger av Centralmaktens soldater, mens tyskerne i løpet av 51 måneder mistet ca. 360.000 fanger på vestfronten. Ennu i året 1917 da revolusjonen kom i Russland var ikke en eneste russisk by av betydning erobret av den tyske hær.

I annen verdenskrig trådte Det tredje rike inn i krigen med forband som var oppstillet i en hast og som var nyvepnet. Inntil året 1933 stemte fremdeles 5 millioner tyske velgere på kommunistene og 6 millioner var arbeidsledige. Hundretusener av disse kommunister var nu tyske soldater og skulle kjempe mot en motstander som bare for få år siden var legemliggjørelsen av alle deres håp. Styrkeforholdet var ifølge den britiske militærskribent Lidel Hart 121 tyske divisjoner mot 151 sovjetrussiske. Også bevæpningen var dårligere på

tysk side. v. Kleists panserarmé som representerte v. Rundsteds angrepsspiss forføyte bare over 600 stridsvogner, mens Budjonns hærgruppe som stod rett overfor den hadde 2.400 stridsvogner.

Han peker også på at Hitler hadde hatt bare 6 år på først å løse det tyske folk fra Versailles-traktatens lenker og deretter å opparbeide forsvarsvilje og opprustning. — Hans motstander Stalin hadde hatt mere enn fire ganger så lang tid på å bygge opp den røde hær og hadde dessuten ubegrensede resurser av mennesker og råstoff.

Likevel var det ferre deserterter fra Hitlers østarmé som løp over enn fra den keiserlige hær i årene 1914 — 17! Til Napoleons invasjonshær løp det praktisk talt ikke en eneste russer over, men til Hitlers «fascistiske mordbander» løp de over i hundre tusener.

Når det i dag er spørsmål om hvem som har ansvaret for den uhyggelige situasjon Europa og forsåvidt hele den vestlige verden er kommet i,
Forts. side 7

Frontkjemperdagbok

FORELDRELØS. I grenseløs fortvilelse styrter en ung pike, hvis foreldre hører til det bolsjevikiske mordvannvidds ofre, seg i armene på en nabo som griper henne idet hun bryter sammen. — Bildet er hentet fra «Signal» for august 1941.

(Forts. fra s. 1)

at tyskerne lyver og de røde taler sant, som ikke vil feste tiltro til dette tyske bevis, som ble avlevert allerede 18 år før saken mot Oberländer ble reist! Vi har derfor henvendt oss til en av de norske frontkjemper som var med på innmarsjen i Lemberg i 1941. Han førte dagbok under hele felttoget og vi har fått anledning til å gjengi etter denne dagbok følgende notat for 1. juli 1941:

«1/7 1941. Nådde Lemberg om kvelden kl. 7. Det var en ganske pen by med et noe sydlandske preg. Byen ble inntatt igår kveld. Det står ifleng av de største pansere jeg noen gang har sett, efterlatt i full order.

Det brenner ennu i en større fabrikkbygning like ved her. Der satt for 1 døgn siden 1200 ukrainere i fangenskap, mer umiddelbart før våre tropper rykket inn i byen, ble bygningen satt ibrann av de røde og alle brente inne. I en liten forstad var 62 ukrainere slått ihjel med stokker. Var med og begravet dem. (Se fotografiet som frontkjemperen selv tok av graven med de 62 myrdede ukrainere).

Hvis det norske medlem av granskningskomiteen tar sin oppgave så alvorlig at han tar hensyn til det vi har anført (avisen er sendt ham

separat), så kan han her få oppgitt navnet på vedkommende frontkjemper.

Frontkjemperens dagbok stemmer forøvrig godt med hva general Felix Steiner «Wikings» divisjonssjef, sier om hendelsene i sin bok «Die Freiwilligen», som kom på det tyske Plesse Verlag i Göttingen ifjor:

«Derimot hadde 17. armé hurtig tatt det gamle østerrikske Galizien i besiddelse og kjempet fremdeles om Lemberg, da divisjon «Wiking» fikk ordre til å dreie av sydover og over Rawa Ruska, Lemberg, Zlotschow å oppnå forbindelse med den 9. panserdivisjon av XIV panserkorps som gikk frem mot Tarnopol. Forflyttingen gikk for seg uten vanskeligheter og flytende. Mens 1. fjelldivisjon kjempet på høyden øst for Lemberg mot den seige fjerde, dro divisjon «Wiking» 1. juli gjennom Lemberg, hørte om sovjettroppenes grusomme massaker før de dro bort, så de oppskremte og forstyrrede menneskesvermer på gatene og de første vepnede borgervern med sine armbind i de ukrainske farver, hørte knallene av deres geværer i sidegatene, men kunde likevel holde en skikkelig marsjart og hadde henimot aftnen tilbakelagt halvparten av marsjstrekningen til Zlotschow. Divisjonen var gått til ro for natten langs marsjstrekningen».

Det kommunistiske undergravningsarbeide i USA

(Forts. fra s. 5).

Frankfurter begynte sin offentlige løpebane med å lirke seg inn som sekretær for krigsministeren i president William Howard Tafts regjering (cabinet). Etter at han i 1918 var blitt stemplet av den tidligere president Theodore Roosevelt som sjelsfrende av Lenin og Trotsky, trakk han seg tilbake til en professorstilling ved Harvarduniversitetet, hvor han ga seg i ferd med å trene to generasjoner forrædere, som det lykkedes ham å liste inn til Washington og inn i juridiske stillinger (law schools) rundt om i landet. Hans mest kjente elev Alger Hiss begynte som dere vil erindre sin karriere som sekretær hos dommer Holmes i høyesterett (Supreme Court) under en republikansk og vesentlig konservativ administrasjon. Den 29. mai 1950 berettet *Chicago Tribune's* eldste korrespondent i Washington at en mann med de beste forbindelser i *State Department* (in the State Department) erklærte Frankfurter for å være den mektigste mann i statene (the most powerful man in the United States) og hodet for en «hemmelig regjering», der i virkeligheten kontrollerte vårt land.

Betraktninger

(Forts. fra s. 4).

den barnlige glede over underet, fryden over å se det guddommelige i kunstens og skjønnhetens forklarede lys, tradisjonens tyngde og ikke minst naturligvis i vår tid, som er slavebundet av teknikk og materialisme, mysteriene og ekstasen som stiger som røkelse opp omkring denne kirke.

Den store billedbok over det Roma vi alle elsker hver på vår måte enten vi selv har opplevd den eller vi bare kjenner den fra historien, er innledet med et forord av H. P. L'Orange, og bedre ledsager på ferden gjennom Roma kan en naturligvis ikke få. Han er en av de meget få virkelige kulturpersonligheter i dette land, en av dem som ikke har druknet i det materialistiske hav hvor Gerhardsen og Fostervoll — for bare å nevne et par — leker med sine papirbåter. La meg i samme åndedrett også nevne en annen, museumsdirektør Reidar Kjellberg, fordi han lever i manges hjerter siden han dengang rettsløsheten feiret sine triumfer i årene etter okkupasjonen gledet de politiske fanger på Ilebu med sine beåndede foredrag. Om han ikke har fått det før, så la ham få denne takk nå!

En skal være Dreyers Forlag takknemlig for at det ofte tar på seg utaknemlige oppgaver. Det er ikke så mange som har forståelse og evne til å ville yde noe ekstra i en ensrettet verden hvor de falske profeter har fått monopol også på kulturen, og hvor klingende mynt teller mer enn ånd.

O. M.

Frankfurter anses for å være den dominerende ånd i høyesterett og som konsekvent og med voksende freidighet (effrontery) har fremmet kommunismens sak (the communist cause) og nedbrutt den amerikanske konstitusjon. I et edikt har denne rett for nylig i virkeligheten opphevet vårt hele lovsystem (concept of law) ved uttrykkelig å underordne den, hva mr. Frankfurter behager å kalle *samfunnets samvittighet* (the conscience of society), hva der vil kunne berettige (justify) en hvilken som helst krenkelse av beføyelser som loven har garantert. Og hvem er det som avgjør hva «samfunnets samvittighet» påbyr (authorizes)? Jo mr. Frankfurter og hans kamerater i retten. — Dette prinsipp er selvfølgelig helt ekvivalent med det som i litt andre ord fremsettes i Sovjets lovsystem (legal system).

Spørsmålet er nå hvor mange av Frankfurters disipler der for tiden finnes i de forskjellige grader av vår føderale dommerstand (judiciary)?

Hva med den vepnede makt?

mende, men også likeså imperativt er spørsmålet om hvor langt sammensvergelsen har gjennomtrengt den vepnede makt? Senator McCarthy ble slått ned da han forsøksvis reiste spørsmålet. Og det er kanskje det mest betegnende. Men gjennom sprekker i «den militære hemmelighetsfullhets» jernteppe skimtes leilighetsvis forhold som er dypt alarmerende. Mange av dere har sannsynligvis lest den nylig utkomne roman «The Pentagon Case» av oberst Victor J. Fox. En av mine venner er en nær venn av forfatteren og jeg er blitt sikker på at alle militære episodene i boken er gjengitt etter hva der virkelig hendte, bare omskrevet såvidt at forfatteren kunne gå klar av beskyldning for å ha forrådt «intime klasseforhold» (classified material). Begivenhetene fant forøvrig sted overfor et motstrepene senat som ble drevet frem, etter hva der ble sagt, av et *uimotståelig trykk* (irresistible pressures) og bestyrket den velkjente Anna Rosenbergs utnevnelse til hjelpesekretær i forsvarsdepartementet enda det var blitt sagt at hun var blitt identifisert som kommunistagent. Vi bør nødvendigvis få vite hvori de uimotståelige pressures besto og fra hvem de utgikk. Og også mange andre spørsmål er det helt nødvendig å få svar på.

I juni 1949 henvendte senator McCarran seg til admiral Hillenkoetter, den daværende sjef for vårt sentrale etterrettingsagentur (Central Intelligence Agency) med forespør-

sel angående hundre nyutnevnelser i de såkalte «Forente Nasjoner» (United Nations). Hillenkoetter svarte at en foreløbig gjennomgåelse av arkivet utviste at 29 av de utnevnte var tjenestemenn i kommunistpartiet og at andre 32 var kjente medlemmer av Sovjets spionasjesystem. Admiral Hillenkoetter ble så uførtøvet forsett til en utpost på Stillehavskysten. — Vi trenger nødvendig å vite, hvem det var som forsatte admiraler og hvem det er som har makt til å terrorisere loyale offiserer i armé og marine.

USA's utenrikspolitikk begunstiger de røde

Vår utenrikspolitikk gjennom de siste to dekaner utviser en så å si ubrutt kjede av forræderi og skjensel. Jeg går i forbigående sagt ut fra at dere ikke har oversett den siste triumf for det vi kan kalle *Washington—Moskva aksen*.

Dere vil erindre at da general George Marshall ble sendt til Kina for å ordne med kommunistenes okkupasjon av landet, fullførte han sin misjon ved simpelthen å avskjære general Chiang Kai-Shek fra den ammunisjon han måtte ha til sine soldaters rifler. Ammunisjonen som var verdt 150 millioner dollars, alt av amerikansk tilvirkning, befant seg ombord på skip som var i ferd med å lande. Ammunisjonen ble simpelthen styrtet i havet og siden ble der følgelig ikke skibet mere ammunisjon. På grunn herav kunne Chiang Kai-Sheks soldater ikke gjøre bruk av sine rifler, enn si maskingeværer og artilleri og ble nødt til retrett overfor de kommunistiske angripere, som var blitt forsynt med de uhyre japanske forråd av våpen og ammunisjon, som vi hadde overlatt dem i Manchuriet.

Ingen sosial komfort i en konsentrasjonsleir

Jeg mener å ha sagt nok for å vise dere hvor desperat stillingen er for oss. Våre forfedre har aldri stått foran en så fryktelig og umiddelbar fare.

Og hva der er enda viktigere — på det lokale plan i mange kommuner begynner folk å ane hensikten med slike ting som metrodistrikter, regional planlegging, fluorisering, mental helse, rådgivningsprogrammer (counselling programmes) i skolene og mange andre lokale tiltak som tjener kommunistenes planer og formål, der går ut på å få enfoldigheten (boobs) til selv å ta på seg slavelenkene.

Hvis jeg ikke skulle se rent feil, er der inntrått en forandring i kommunistkonspiratørenes holdning, muligens i følelsen av at de finner det nødvendig å skyne seg — noe tilsvarende vår egen følelse.

MORD I MÜNCHEN

(Forts. fra s. 1).

holder kurven med de lysende røde tomater høyt i været og ler over hele ansiktet. Barna jubler, fruen smiler og mannen forsvinner hurtig inn gjennom porten.

1 minutt, 2 minutter går. Da — hva Øvar det? Et høyt, skringrende skrik, og så intet mere, bare stillhet. Alle dører i huset åpner seg, den ene spør den annen hva som har hendt. Midt i trappen står kurven med tomater og nedenfor den ligger den mann som bor her under navnet Stefan Popel. Da hans hustru kneler ved siden av ham og hans barn forferdet og gråtende ser på, er han allerede døende.

Mordkommissjonen kommer til huset og liket blir bragt til rettsmedisinsk institutt. Politiet gir pressen den første underretning: «Etter å ha falt ned over trappen i sitt hus er den femtiårige forfatter S. P. avgått ved døden».

Det er mange som ikke tror på denne melding, ikke politiet tror på den engang. For den mann som «falt ned over trappen» og døde, er den over hele verden kjente fører for de antikommunistiske emigranter, Stefan Bandera.

Politiet beslutter seg etter påtrykk fra offentligheten til å sende ut nok en offisiell erklæring, to dager etter Banderas død. «Antagelig selvmord ved hjelp av gift. Kjemisk undersøkelse av maveinnholdet vil ta noen dager». Og politipresidenten i München Heigl erklærer selv rolig til pressen: «Jeg er absolutt ikke interessert i denne sak».

Vi tror ham gjerne, skjønt han vel som politimann burde ha en viss interesse av mord. En tror ham som sagt gjerne, for i de siste seks uker har det vært 6 politiske mord i München uten at man har kunnet finne gjerningsmennene. De kommunistiske mordere er sikkert potitipresidenten takknemlig for at han ikke finner et mord særlig interessant. Eller var det kanskje Stefan Bandera politipresidenten kalte «en sak»? Er altså de antikommunistiske emigranter bare uinteressante «saker» for ham?

Det er tirsdag 19. oktober. På Münchener Waldfriedhof vrimler det av uniformerte og ikke-uniformerte politifolk. Med misstenksomt blikk mønstrer de den tause mengde foran kapellet. Ukrainske barn og ungdommer står der, med svarte, blå og gulrandede halstørklær. Det mangler bare tre barn i den espalier de danner, barna til den myrdede Stefan Bandera. Med sin mor står de foran den åpne kisten hvor den døde ligger. Skarpe lyskastere stråler ut over havet av kranser bak glasset som skiller barna fra faren. Den døde selv ligger i skygge. Skjønt likets ansikt er kunstferdig sminket, ser en at det

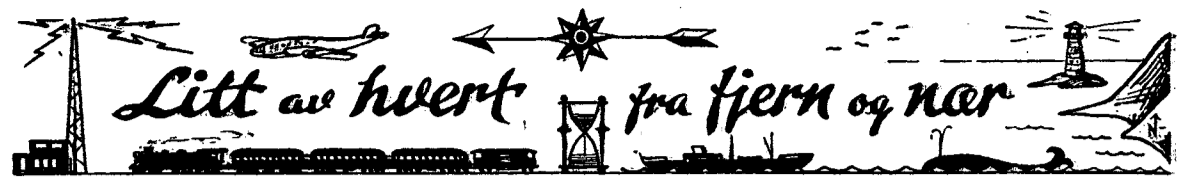
er mørkeblått. Lebene er underlig fortrukket, han ble tydeligvis såret i munnen like før han døde.

Tause defilerer offiserer og soldater, venner og tilhengere forbi kisten hvor den mann ligger som blir kalt Bandera. Alle disse menn var med da han tok kampen opp mot Sovjetsamveldet. Hvorledes var det den gang i 1945 da verden ble lykksaliggjort med den evige fred? Den eneste som ikke stolte på denne fred og som derfor kjempet videre var Stefan Bandera. Tyske, østerrikske, tsjekkiske, polske, sovjetiske, rumenske, bulgarske, ungarske kringkastingsstasjoner fortalte om ham og hans «bande». Man kalte ham for en røver og satte en høy pris for hans hode. Øst og Vest hetset mot Bandera og hans menn. Enhver som traff på dem kunne uten videre myrde dem og attpåtill få penger for det. Hans kamerater rådet ham til å redde seg ved flukt, men han ble hos dem og dødsmarsjen gikk stadig videre. De frøs og de sultet, de kjempet og hadde sårede, men medikamenter hadde de ikke og ikke tak over hodet. De hadde noe annet, de hadde våpen og mot. Gjennom hele Polen kjempet Bandera seg, gjennom Slovakia, gjennom en del av Rumania, gjennom Mähren og gjennom Østerrike. Andeløst fulgte antikommunistene foran og bak Jernteppeet denne en ensoms døds-kamp, mot alle «Banderovci», slik kalte man hans tshedkjempere, og de ble i hele verden til et symbol på troskapen mot hjemmet og viljen til å gjennomføre en næsten håpløs kamp. Til slutt endte denne menneskejakt i München, men ikke kampen. Emigrantgruppen «Banderovci» gjaldt og gjelder som den mest aktive antikommunistiske gruppe.

Over alt kranser, kjempestore kranser med påskrift i alle mulige sprog. 300, kanskje 400 kranser blir båret bak kisten, de ukrainske presteskrider enstonig syngende bak dette hav av blått og gult, Ukrainas nasjonalfarver. En patruljevogn fra politiet kjører frem og tilbake, bak kors og blomster lurer uniformerte og ikke-uniformerte politifolk. Ukrainerne og de mange representanter for forskjellige emigrantgrupper bryr seg ikke om denne utspionering. De tar verdig avskjed fra den mest trofaste og mest tapre. Fra Stefan Bandera, hvis sanne navn ingen kjenner.

Nå taler en av de høye prestene ved den åpne grav. «Ikke ved selvmord, men for en snikmorders hånd døde vår Stefan Bandera!»

Hans ord blir hvisket videre og oversatt til alle sprog, også politifolkene hører det naturligvis at det ganske åpent snakkes om mord. Enken sitter stille på den smale tre-

FANGENE I SPANAU

En til har fått dårlig samvittighet og tar konsekvensen av det. Det er den britiske anklager ved Nürnberg-domstolen, hvis det da går an å bruke et uttrykk som domstol om den foraktelige komedie som fant sted. Mannen, som heter G. D. Roberts tar nå i en artikkel i The Times til orde for at de tre gjenlevende fanger, Rudolf Hess, Baldur v. Schirach og Albert Speer skal settes på frifot. Til syvende og sist må en vel spørre pappa Krustsjov om lov, noe som forsåvidt er rimelig nok som

bank ved den svarte grav. Barna trenger seg sammen om henne. For noen uker siden forsøkte sovjetagenter å bortføre det minste av barna, en blond liten pike. På det vis ville de tvinge Stefan Bandera til å oppgi kampen. Ingen avis fortalte om det, politiet tiet. Noen tid senere skulle Bandera selv bortføres. Med våpen i hånd forsvarte han seg mot morderne og seiret. Men også om dette tiet avisen og politiet. Hvorfor tier man egentlig? Hvorfor advarer man ikke mot de kommunistiske mordere? Hvorfor lyver man om trappetall og selvmord?

Noe utrolig hender. Menn gråter. Tusen, to tusen menn gråter over deres Stefan Bandera. Fanene senkes, kisten forsvinner i den mørke grav. Bare en håndfull av hjemlandets jord, det fjerne Ukraina, følger Bandera sammen med noen dråper vann fra Svartehavet som faller som tårer på den blågule fane som kisten er hyllet i.

Ukrainernes pressesjef avgir en erklæring om Stefan Banderas død. Helt åpent, for øynene på politiet: «Bandera ble overfalt og overmannet i sin bolig. Han ble tvunget til å sluke en pille med cyankalium. Da man fant ham lå hans venstre hånd under høyre akselgrop, hvor han alltid hadde en revolver bak et gummibånd. Bandera var nemlig kjevhendt. Døden som følge av cyankalium er så hurtig at han ikke hadde mere kraft til å bruke revolveren».

«Og Banderas kamp?»
«Den går videre. Bandera er ikke død, Stefan Bandera lever videre i våre hjerter».

Det er noe truende ved mennenes gråt ved graven. Ingen av «antikommunistene» fra den amerikanske private sender «Liberation», hvor det også sitter ukrainere, kom til begravelsen og naturligvis heller ingen fra Radio Free Europa. Begge disse «antikommunistiske» sendere bekjempet Bandera hardt og kompromissløst i sin avis og i sine foredrag. Han kalte disse to sendere nøyaktig det samme

hele komedien i Nürnberg (som i Norge med etterkrigsoppgjøret) var satt i sving i bolsjevikisk regi.

EISENHOWER SOM STRATEG

En ny britisk hærfører, feltmarskalk Alanbrooke har gitt ut sine memoarer, og også han er nådeløs i sin kritikk over Eisenhower som strateg. Han erklærer at Eisenhovers udyktighet førte til at krigen ble forlenget med 6 måneder og at han foretrakk å spille golf etsteds borte i Frankrike langt fra fronten mot å beskjefte seg med å føre sine arméer. Til tross for at samtlige Beaverbrook-aviser i England er satt inn til forsvar av Ike, har memoarene vakt stor oppmerksomhet, og Lord Montgomery har rykket ut og erklært seg enig med Alanbrooke. Sic transit gloria mundi!

som alle anstendige journalister gjør det, for kommunistiske mord- og spionsentraler. Hvorfor sa sjefen for mordkommissjonen i München, herr Schmitt, at tilfellet Bandera antagelig aldri ville bli oppklart? Hvorfor snakke om fall i trappen og selvmord når det er en løgn? Enhver av oss, de aktive antikommunister, vet hvor morderne er å finne. Men vi er maktesløse, vi må vente til vi også «faller i trappen» eller begår «selvmord». Hvis man neste gang finner et lemlestet lik i München, så vil man formodentlig også si at det var selvmord, at liket har lemlestet seg selv.

Der ligger en rød-hvit-grønn krans fra de nasjonale ungarere. Deputasjonen av ungarske antikommunister holder vakt ved den. Her ligger en krans som ingen holder vakt over. Kjempestore gule kryssantemer smykker den og på det blå bånd står det: «Stefan Bandera — fra nummer 29».

Hvem er vel denne nr. 29? En ukjent antikommunistisk kjemper. Et nummer blant tusen andre nummer For politiet bare «en sak».

Det er allerede mørkt og fremdeles kan ikke «Banderovci» skilles fra sin døde fører. Ennå gråter enken sakte, ennå forstår ikke barna at far aldri vil komme til å leke med dem mere. Stefan Bandera er død. Rett overfor dødshallen lyser en plakat: «Det fri Ukrainas hovedstad er Kiev og ikke Moskva!»

Politiet har passet godt på, men «Banderovci» har arbeidet bedre. Over alt i München lyser disse plakater.

Nei, Stefan Bandera er ikke død. Med kommunistiske mordere finnes det ingen «koeksistens». Olga von Barényi.

ISRAELSK «ØKONOMI»

Skjønt staten Israel løpende får store understøttelser fra USA og kjempemessige beløp fra Bonn, blir en stor del av disse beløp anvendt utenfor Israel til fremme av verdenszionismen! I Israel selv finnes det samtidig for tiden 50.000 arbeidsløse, 100.000 sesongarbeidere og hundretusener som lever under de aller fattigste forhold. Handelsbalansen viser et årlig underskudd på 350 millioner dollars!

DAGBLADET OG BONNIER

Dagbladet er og blir seg selv lik alltid og overalt. Som bekjent har det pågått en strid i Sverige mellom Kreuger og den jødiske familie Bonnier, som dirigerer en stor del av pressen m.v. i broderlandet. Kreuger påsto at Bonnier-familien i de harde dager da tyskerne vant på alle fronter forsøkte å avvikle sine interesser i Sverige for å stikke av til det dengang hellige land USA, og at de tilogmed forhandlet med tyskerne om salg av «Dagens Nyheter». Det ble nedsatt et utvalg, en såkalt u-partisk komite til å avgi en innstilling i saken, og Kreuger aksepterte denne komite tiltruss for at den i stor utstrekning besto av folk som var avhengig av Bonnier, nemlig representanter for Publicistklubben, Svenska Tidningsutgivarforeningen og Svenska Journalistförbundet! Dermed skulle en tro at resultatet var gitt. Det foreligger nå, og Dagbladet meddeler i overskriften gledestrålende at «Kreugers påstand avvist av granskningsutvalg. Bonnier-familien renvasket». En får vel imidlertid konstatere at Dagbladet igjen har lest komiteens rapport som en viss mann leser Bibelen, for ikke rettene enn vi forstår, er det akkurat det stikk motsatte resultat selv denne Bonnier-komite er kommet til. Det heter iallfall i Dagbladets egen meddelelse om saken at «komiteen anser at det er på det rene at familien Bonnier sommeren 1940 alvorlig overveiet å selge aksjene i «Dagens Nyheter» på annet hold for å gjøre det mulig for de yngre medlemmer av familien å emigrere fra Sverige.» Og videre: «Det virker imidlertid som om de tyske myndigheter i 1940 drøftet å engasjere seg i svensk presse, og at det i denne forbindelse har vært drøftet et mulig kjøp av aksjene i «Dagens Nyheter». Man kan i det minste gå ut fra at familien Bonnier på et visst tidspunkt har overveid muligheten av å selge sine interesser til tyskerne.» Det er altså en pussig renvaskelse Bonnier har fått, men Dagbladet er som kjent nokså beskjeden i sine krav når det gjelder de jødiske venner og renvaskelse.